

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2010 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy
w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia WSA Anna Klotz (spr.)
Sędziowie:	Sędzia WSA Wojciech Jarzembski Sędzia NSA Wiesław Czerwiński
Protokolant	Elżbieta Brandt

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 29 września 2010 r.
sprawy ze skargi Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom
„Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie
na postanowienie Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru
Budowlanego w Bydgoszczy
z dnia 28 czerwca 2010 r. nr WINB-WOP-7144/107/10/AK3
w przedmiocie wszczęcia postępowania i dopuszczenia organizacji społecznej do
udziału w postępowaniu

- 1. uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je postanowienie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Brodnicy z dnia 17 maja 2010 r. nr PINB-7143-03/08/2010,**
- 2. stwierdza, że zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu,**
- 3. zasądza od Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bydgoszczy na rzecz skarżącego 100 (sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Za zgodność
odpisu z oryginałem
[Signature]
Starszy Sekretarz Sądowy

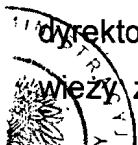

Uzasadnienie

Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie wniosło skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy na postanowienie Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Bydgoszczy z dnia 28 czerwca 2010 r. (znak: WINB-WOP-7144/107/10/AK 3) którym, na podstawie art. 123 w zw. z art. 144 i art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm., dalej jako: „k.p.a.”) oraz art. 81 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (tekst jedn. Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 ze zm., dalej jako: „Prawo budowlane”), utrzymano w mocy postanowienie Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Brodnicy z dnia 17 maja 2010 r. (znak PINB-7143-03/08/10) odmawiające, na podstawie art. 31 § 2 k.p.a., wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie oraz dopuszczenia do udziału w postępowaniu ww. Stowarzyszenia. Do wydania zaskarżonego orzeczenia doszło na podstawie następującego stanu faktycznego:

Wnioskiem z dnia 3 lutego 2008 r. skarżące Stowarzyszenie (dalej również jako: „skarżący” lub „OSPE”) powołując się na treść art. 31 k.p.a. zażądało wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie stacji bazowej telefonii komórkowej Plus GSM zlokalizowanej na wieży zamkowej w Brodnicy. We wniosku skarżący zażądał ustalenia zakresu robót wykonanych na stacji przez inwestora i czy prace wykonane zostały na podstawie stosownego pozwolenia (decyzji środowiskowej, decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, decyzji konserwatora zabytków). Nadto skarżący zażądał ustalenia, czy inwestor nie zwiększył mocy umożliwiając spółce P4 nielegalną emisję bez stosownego pozwolenia. Zdaniem skarżącego prowadzone prace wskazują jednoznacznie, że doszło do rozbudowy stacji bazowej telefonii komórkowej, co skutkuje zbiorowym narażeniem zdrowia i życia mieszkańców, turystów oraz tożsame jest z zaistnieniem przesłanki z art. 90 Prawa budowlanego, który penalizuje wykonywanie robót budowlanych bez stosownego zezwolenia lub zgłoszenia.

Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Brodnicy (dalej jako: „Powiatowy Inspektor”) zawiadomił inwestora POLKOMTEL S.A. w Warszawie oraz prezesa OSPE w Rzeszowie o kontroli, którą przeprowadzono w dniu 19 marca 2008 r. w obecności dyrektora muzeum, pełnomocnika inwestora oraz sekretarza OSPE. Ustalono, że na wieży zamkowej zamontowano urządzenie nadawczo-odbiorcze telefonii komórkowej

Sygn. akt II SA/Bd 706/10

POLKOMTEL S.A. w 1999 r. Według oświadczenia właścicieli w 2008 r. nastąpiła wymiana urządzenia na nowe. Wymianie nie podlegały anteny. Właściciel oświadczył, że wymiana nie spowodowała zwiększenia mocy emisyjnej anten. Ustalono, że inwestor przekaże do Powiatowego Inspektora opis przeprowadzonych robot i wymienionych urządzeń. Nie zmieniono konfiguracji anten. W dniu kontroli przekazano rzeczywisty obraz rozkładu pola elektromagnetycznego dla celów bhp i celów ochrony środowiska wykonanych dla POLKOMTEL S.A. Region Techniczny Gdańsk przez Wojewódzką Stację Sanitarno-Epidemiologiczną w Bydgoszczy Dział Laboratoryjny – Oddział Badań Radiacyjnych z dnia 14 marca 2008 r. Zobowiązano ponadto inwestora do dostarczenia opisu przeprowadzonych robót w terminie do 15 kwietnia 2008 r.

Do akt włączono również decyzję Starosty Powiatu Brodnickiego z dnia 2 września 1999 r. (znak: WB.7351-8/44/99) o zatwierdzeniu projektu budowlanego i wydaniu pozwolenia na budowę dla inwestora na realizację stacji bazowej telefonii komórkowej GSM Plus Nr BT-4362 wraz z zasilaniem elektromagnetycznym na ww. wieży zamkowej oraz pozwolenie na użytkowanie tej stacji z dnia 5 maja 2000 r. (znak: WB.7353-9/2000). Inwestor w piśmie z dnia 10 kwietnia 2008 r. wykonując zalecenia wynikające z protokołu poinformował, że w dniu 29 stycznia 2008 r. zdemontowano trzy urządzenia ULTRA SITE MIDI NOKIA o wymiarach 75x77x130 cm. W ich miejsce, bez zmian konstrukcyjnych, zamontowano dwa urządzenia typu RBS 2216 delta o wymiarach 75x77x130 cm z zewnętrznymi modułami MCPA o wymiarach 22x66x60 oraz jedno urządzenie typu ZPAS TRM out o wymiarach 60x50x96. Zdaniem inwestora wykonane prace przeprowadzono na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 15 Prawa budowlanego. Prace te nie wymagają pozwolenia na budowę. Zwolnione są również ze zgłoszenia właściwemu organowi na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 2 Prawa budowlanego. Przepisy powyższe stanowią, że pozwolenia na budowę nie wymaga wykonywanie robót budowlanych polegających na instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych. Zgłoszenia właściwemu organowi wymaga wykonywanie robót budowlanych, o których mowa w art. 29 ust. 2 pkt 1, 4-6 oraz 9-13 ustawy. Inwestor wyjaśnił, że według charakterystyki producenta zainstalowanych urządzeń ich praca nie może powodować zmian poziomu emisji pola elektromagnetycznego w stosunku do pola emitowanego przez urządzenia pracujące przed wymianą. Potwierdza to pomiar rzeczywistego rozkładu pola elektromagnetycznego dla celów ochrony środowiska. Inwestor do wyjaśnień załączył kopie protokołów zawierających, w jego ocenie, aktualne pomiary instalacji elektrycznej i odgromowej stacji z 2006 r.

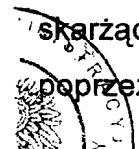
Sygn. akt II SA/Bd 706/10

Następnie organ w trybie art. 223 § 1 k.p.a., poinformował skarżącego o sposobie załatwienia jego wniosku.

Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektrosmazeniom „Prawo do Życia” z siedzibą w Rzeszowie ponownie wnioskiem z dnia 11 kwietnia 2010 r., na podstawie art. 31 k.p.a. w związku z art. 9 ust. 3 Konwencji z Aarhus z dnia 25 czerwca 1998 r. o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz. U. z dnia 9 maja 2003 r., Nr 78, poz. 706), zażądało wszczęcia z urzędu postępowania w trybie art. 50 w zw. z art. 51 Prawa budowlanego w celu doprowadzenia rozbudowanej stacji bazowej telefonii komórkowej Plus GSM do stanu zgodnego z prawem i wniosło, ze względu na interes społeczny, o dopuszczenie do udziału w postępowaniu. W uzasadnieniu wniosku OSPE podniosło, że nastąpiła rozbudowa stacji, przez co pracuje ona w zakresie 900, 1800, 2100 MHz. W ocenie skarżącego nastąpiła rozbudowa przedsięwzięcia. W uzasadnieniu wniosku przytoczono stanowisko orzecznictwa sądów administracyjnych. Wskazano również, że obowiązkiem organu jest ustalenie czy inwestycja w obecnym kształcie jest zgodna z decyzją o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego, która zezwala na montaż anten sektorowych w zakresie 900 MHz oraz jest zgodna z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach oraz projektem budowlanym. Znaczenie ma również, od kiedy i jakie anteny sektorowe pracują na obiekcie.

W postanowieniu z dnia 17 maja 2010 r. Powiatowy Inspektor odmówił wszczęcia postępowania z urzędu w przedmiotowej sprawie oraz dopuszczenia do udziału skarżącego. W swoich ustaleniach powołał się na wyniki kontroli przeprowadzonej w 2008 r. Uznał, że wykonane prace nie stanowiły rozbudowy stacji, lecz były to zwykłe czynności związane z użytkowaniem rzeczy wynikające z prawa własności uregulowanego w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Organ dodał, że żądanie dopuszczenia organizacji społecznej jest zgodne z jej celami statutowymi, lecz sprzeczne z interesem społecznym. Organizacja nie przedstawiła mandatu lokalnej społeczności do występowania w jej imieniu. Organ stwierdził, że ograniczenie bądź wyeliminowanie jedynej, działającej na podstawie ostatecznej decyzji, stacji telefonii komórkowej dla 30-to tysięcznego miasta nie stanowi interesu społecznego.

W zażaleniu wniesionym od powyższego postanowienia organu I instancji skarżący zarzucił naruszenie art. 31 w związku z art. 7, 8, 9, 11 k.p.a. w z. z art. 231 kk poprzez uznanie, że stacja nie została rozbudowana. Inwestor na jej urządzeniach

Sygn. akt II SA/Bd 706/10

świadczy usługi w zakresie częstotliwości 2100 MHz, gdy tym czasem pozwolenie dopuszcza jedynie 900 MHz. Wskazał również strony w internecie, na których podane są dostępne pasma stacji. Kujawsko-Pomorski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego w Bydgoszczy w postanowieniu z dnia 28 czerwca 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. W uzasadnieniu podzielił trafność poglądów organu I instancji. Odnosząc się natomiast do zarzutów skarżącego stwierdził, że sprawa rozkładu pola elektromagnetycznego oraz poprawności obliczeń przedstawionych przez inwestora w raporcie oddziaływania na środowisko, badana była przez Wojewódzką Stację Sanitarно – Epidemiologiczną w Bydgoszczy i w opracowaniu z dnia 14 marca 2008 r. nie stwierdzono przekroczenia wartości granicznych gęstości mocy mikrofalowej charakteryzujących dopuszczalny poziom promieniowania elektromagnetycznego.

W skardze do Sądu skarżący zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 7, 8, 9, 11, 77 oraz 107 § 3 k.p.a. poprzez nierozpatrzenie całego materiału dowodowego oraz nieodniesienie się do zarzutów oraz wniosków dowodowych Stowarzyszenia. Zarzucił również naruszenie § 4 w związku z § 5 pkt 1 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych kryteriów związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 179, poz. 1490) z uwagi na brak kumulacji pola elektromagnetycznego w środowisku. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu skarżący wyjaśnił, że działa w interesie społecznym ze względu na protest mieszkańców sąsiednich nieruchomości, z których nikt nie należy do organizacji. W pozostałej części uzasadnienia skarżący powołał stanowisko z doktryny i orzecznictwa mające potwierdzać tezę, że doszło do rozbudowy stacji.

W udzielonej odpowiedzi na skargę organ wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy zważył, co następuje:

Skarga zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie było postanowienie Kujawsko – Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 28 czerwca 2010 r., którym organ ten utrzymał w mocy postanowienie organu I instancji z dnia 17 maja 2010 r. odmawiające, na podstawie art. 31 § 2 k.p.a., wszczęcia z urzędu

wniosek Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Przeciwdziałania Elektrosmazeniom "Prawo do zycia" - postępowania administracyjnego w sprawie rozbudowy stacji telefonii komórkowej zlokalizowanej na zamku w Brodnicy. W ocenie Sądu, zarówno zaskarżone postanowienie, jak również poprzedzające je postanowienie organu pierwszej instancji, zapadło z naruszeniem przepisu art. 31 § 2 k.p.a., będącego podstawą prawną rozstrzygnięć organów. Zgodnie z § 1 tego przepisu organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

- 1) wszczęcia postępowania,
- 2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

gdy spełnione są równocześnie dwie przesłanki: po pierwsze wszczęcie postępowania jest uzasadnione celami statutowymi organizacji, tj. przedmiotem jej działalności, po drugie za wszczęciem przemawia interes społeczny.

Na gruncie niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości, że została spełniona pierwsza z w/w przesłanek, gdyż istnieje merytoryczne i faktyczne powiązanie między przedmiotem postępowania administracyjnego a celami i zakresem działania Stowarzyszenia. Stowarzyszenie domaga się bowiem wszczęcia postępowania z urzędu w sprawie rozbudowy stacji bazowej telefonii, co odpowiada § 7 (Rozdział II) Statutu Stowarzyszenia, zgodnie z którym „Ochrona ludzi i środowiska przed promieniowaniem elektromagnetycznym od źródeł technicznych, a także ochrona od innych zagrożeń środowiska naturalnego w tym: przeciwdziałanie zagrożeniom ze strony urządzeń emitujących do środowiska szkodliwe substancje i pola elektromagnetyczne; przeciwdziałanie budowie i użytkowania urządzeń emitujących promieniowanie elektromagnetyczne, jeśli nie istnieją niezbite dowody nieszkodliwości promieniowania.”

Istota sporu w niniejszej sprawie, sprowadza się zatem do oceny, czy za żądaniem skarżącego dotyczącym wszczęcia postępowania przemawia interes społeczny. W orzecznictwie sądów administracyjnych, przyjmuje się, że użyte w treści art. 31 § 1 k.p.a. pojęcie interesu społecznego nie zostało ustawowo zdefiniowane, co oznacza, że pojęciu temu nadaje treść organ administracji publicznej w procesie stosowania norm prawa materialnego w konkretnej sprawie, z tym, że przy stosowaniu przepisów zawierających zwroty niedookreślone nie występuje uznanie administracyjne, pomimo ograniczonego luzu decyzyjnego, skoro ich znaczenie zostaje ustalone w wyniku wykładni. W orzecznictwie przyjęto, iż interes społeczny może polegać na tym, aby organizacja społeczna mogła wypełniać swoje statutowe i ustawowe uprawnienia wobec członków, jak również podejmować działania w celu ochrony praw pewnej grupy

Sygn. akt II SA/Bd 706/10

ludności (wyrok NSA z dnia 4 grudnia 2001 r., sygn. akt II SA 2464/00 - Lex nr 81984).
Również w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z dnia 28 września 2009 r., sygn. akt II GZ 55/09 (dostępne na stronie internetowej NSA pod adresem orzeczenia.nsa.gov.pl) podkreślono, że istotą udziału organizacji społecznej w postępowaniu administracyjnym, nie jest zaspokojenie partykularnych interesów samej organizacji, ale zapewnienie szeroko pojmowanej kontroli społecznej nad postępowaniem. Organ nie jest zobowiązany do każdorazowego uwzględnienia wniosku organizacji społecznej tylko z tego powodu, że charakter rozpoznawanej sprawy jest zgodny z zakresem jej statutowej działalności. Obowiązek ten powstaje jednak już w wyniku dodatkowej oceny, że organizacja wystąpiła w celu ochrony interesu zbiorowego i to nawet wówczas, gdy jednocześnie działania organizacji będą zmierzały do ochrony indywidualnych praw jej członków. Rzecz jednak w tym, by na gruncie konkretnych indywidualnych spraw rola określonej organizacji społecznej, która zabiega o dopuszczenie jej udziału w postępowaniu, była jednoznaczna i klarowna. Musi być jasne, czy udział organizacji społecznej w postępowaniu prowadzi do realizacji celów statutowych, czy też jest tylko formą popierania konkretnych interesów określonych podmiotów. Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził więc, że skoro podstawą działalności organizacji społecznej z założenia jest interes publiczny, zaś organizacja zgłaszając żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego zmierza do realizacji zadań mających znaczenie dla interesu ogólnospołecznego, o czym przekonuje ścisły związek celów statutowych tej organizacji z przedmiotem postępowania, to dopiero ustalenie przez organ okoliczności wyłączających istnienie interesu społecznego organizacji w powyższym znaczeniu uprawnia do wydania postanowienia odmownego na podstawie art. 31 § 2 k.p.a.

W rozpoznawanej sprawie nie można zgodzić się ze stanowiskiem organów, że ograniczenie bądź wyeliminowanie jedynej, działającej na podstawie ostatecznych decyzji właściwych organów, stacji telefonii komórkowej dla 30-tysięcznego miasta nie stanowi interesu społecznego. Organ I instancji wypowiadając powyższe stanowisko dostrzegł jedynie zapotrzebowanie społeczeństwa na usługi telefonii komórkowej, pominął natomiast, jakie może ona nieść w sobie zagrożenia dla życia i zdrowia społeczności przebywającej w zakresie oddziaływania stacji. Ochrona życia i zdrowia ludzkiego również mieści się w pojęciu słusznego interesu społecznego. Prawa mieszkańców Brodnicy są na równi ważne z prawami społeczności lokalnej, czy kraju w zakresie dostępu do telefonii komórkowej, ale i również w zakresie praw do poszanowania zdrowia i życia ludzkiego.

Do oceny interesu społecznego ważne jest również ustalenie przez organy, czy zrealizowany obiekt powstał z poszanowaniem przepisów prawa. W wyroku z dnia 16 marca 2010 r. sygn. akt II OSK 540/09, NSA stwierdził, że interes zbiorowości korzystającej z instalacji nie mógłby być uznany za interes społeczny w przypadku ustalenia nielegalnego wybudowania stacji bazowej bądź szkodliwego oddziaływania na zdrowie okolicznych mieszkańców. W pojęciu interesu społecznego zawierają się bowiem zasługujące na ochronę wartości, których realizacji nie służy powołanie się na korzyść odnoszoną przez pewną zbiorowość z funkcjonowania danego urządzenia, jednak wybudowanego nielegalnie lub szkodliwie oddziałującego na środowisko.

W ocenie Sądu organy administracyjne orzekające w niniejszej sprawie w sposób niedostatecznie wnikliwy przeanalizowały "interes społeczny" skarżącego Stowarzyszenia, o którym mowa w art. 31 § 1 k.p.a. Stowarzyszenie nie musiało posiadać w rozpoznawanej sprawie stosownego umocowania od społeczności lokalnej do reprezentowania jej interesów w niniejszej sprawie. Jego udział w sprawie jest zgodny z celami statutowymi. Natomiast fakty przytoczone przez Stowarzyszenie budzą obawy, czy roboty budowlane polegające na wymianie urządzeń nie spowodują zagrożenia dla życia i zdrowia ludzi. Spostrzeżenia skarżącego nie zostały w żaden sposób zweryfikowane przez organy administracji, które w swoich działaniach ograniczyły się do kontroli przeprowadzonej w dniu 19 marca 2008 r. W protokole z tej kontroli zobowiązano inwestora do przedstawienia opisu przeprowadzonych robót w terminie do 15 kwietnia 2008 r. POLKOMTEL S.A. wywiązała się z nałożonego obowiązku. Organ natomiast ograniczył się w swoich działaniach jedynie do przyjęcia zapewnienia inwestora, że zgodnie z wyjaśnieniami producenta wymienione urządzenia nie zmieniają mocy stacji. Organ poprzestał również na pomiarach przedstawionych przez inwestora, a zawartych w sprawozdaniach z dnia 14 marca 2008 r. z rozkładu pola elektromagnetycznego dla celów BHP i ochrony środowiska. Organ nie zweryfikował oświadczeń inwestora. W protokole z kontroli brak opisu jakie dokładnie urządzenia zostały wymienione. Brak jest opisu technicznego tych urządzeń. Organ w sytuacji, gdy stwierdził, że doszło do wymiany urządzeń winien wszcząć z urzędu postępowanie wyjaśniające w ramach którego powinien przeprowadzić ustalenia w zakresie rodzaju wykonanych robót. Sprawdzić czy doszło do zwiększenia zasięgu stacji spowodowanego wymianą urządzeń. W pierwszej kolejności organ winien zweryfikować pozwolenie na budowę stacji telefonii i zatwierdzony projekt budowlany. Ustalić, czy pozwolenie, projekt oraz pozwolenie na użytkowanie ograniczały inwestycję w zakresie częstotliwości do 900 MHz. Powyższe pozwoleń dopiero, w ocenie Sądu, na ustalenie,

czy doszło do zwiększenia zakresu częstotliwości obiektu i czy w związku z tym nastąpiła rozbudowa wymagająca udzielenia pozwolenia na budowę.

Organ powinien przy ponownym rozpoznawaniu sprawy mieć na uwadze, że przepis przywołany przez inwestora art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego miał inne brzmienie w dacie montowania urządzeń. Ocena samowolnych robót powinna nastąpić w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie ich wykonania, natomiast legalizacja powinna zostać przeprowadzona w oparciu o przepisy obowiązujące w dacie orzekania. Organy winny mieć na uwadze, że działają na podstawie przepisów prawa. W rozpoznawanej sprawie natomiast zostało popełnionych szereg uchybień, które jako istotne mogą mieć wpływ na jej wynik.

Organ winien skorzystać w ramach wszczętego postępowania z rozwiązań prawnych przewidzianych w art. 81c Prawa budowlanego zgodnie z którym organy nadzoru budowlanego mogą żądać od uczestników procesu budowlanego, właściciela lub zarządcy obiektu budowlanego, informacji lub udostępnienia dokumentów:

1) związanych z prowadzeniem robót, przekazywaniem obiektu budowlanego do użytkowania, utrzymaniem i użytkowaniem obiektu budowlanego;

2) świadczących o dopuszczeniu **wyrobu budowlanego do obrotu** albo jednostkowego zastosowania w obiekcie budowlanym. W razie powstania uzasadnionych wątpliwości co do jakości wyrobów budowlanych lub robót budowlanych, a także stanu technicznego obiektu budowlanego, mogą nałożyć, w drodze postanowienia, na osoby, o których mowa w ust. 1, obowiązek dostarczenia w określonym terminie odpowiednich ocen technicznych lub ekspertyz. Koszty ocen i ekspertyz ponosi osoba zobowiązana do ich dostarczenia. W razie niedostarczenia w wyznaczonym terminie żądanych ocen lub ekspertyz albo w razie dostarczenia ocen lub ekspertyz, które niedostatecznie wyjaśniają sprawę będącą ich przedmiotem, organ administracji architektoniczno-budowlanej lub nadzoru budowlanego może zlecić wykonanie tych ocen lub ekspertyz albo wykonanie dodatkowych ocen lub ekspertyz na koszt osoby zobowiązanej do ich dostarczenia.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy organ rozważy żądania Stowarzyszenia z uwzględnieniem przedstawionej przez Sąd wykładni art. 31 § 1 k.p.a. Organ będzie miał na uwadze, że składnikiem interesu społecznego organizacji domagającej się wszczęcia postępowania nie może być udowodnienie przez organizację prawdziwości zarzutów prawnych wobec decyzji objętej zakresem żądania stwierdzenia nieważności, jak również to, że nie zawsze interes społeczny "zbiorowy" (kwestia utrudnienia w korzystaniu z usług świadczonych przez operatorów sieci komórkowych) jest interesem

adm. akt II SA/Bd 706/10

nadzędnym. Jeżeli wynik postępowania wyjaśniającego potwierdzi legalność działań inwestora, organ będzie mógł umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe zapewniając stronom czynny udział w postępowaniu.

W tym stanie rzeczy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c oraz art. 152 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach orzeczono na podstawie art. 200 w/w ustawy.

Za zgodność
odpisu z oryginałem
[Signature]
Starszy Sekretarz Sądowy

